

kiggeri; han vil, hvis hans Forslag bliver vedtaget, opnaa at blive Landets allerøverste Posekigger.

Og naar vi nu skulle tale om dette „liberale“ Forslag, som kommer fra Landstinget, i Sammenligning med Skattekommissionens preussiske Forslag, saa vil jeg minde om, at der findes i begge Sæt af Lovforslag et Kapitel med Straffebestemmelser. Det er jo, hvorledes man end tager denne Sag, nødvendigt, at der er Straf for dem, som søge at unddrage sig Skatten eller paa anden Maade gøre sig skyldige i Forseelser. Disse to Kapitler om Straffebestemmelser ere i de to Lovforslag i det væsentlige ens; men desforuden findes der det ene Sted efter det andet rundt omkring i Landstingets „liberale“ Forslag den ene mere nærgaaende og ubehagelige Straffebestemmelse efter den anden. Det er det, den ærede Minister forstaar ved at lave et liberalt Lovforslag.

Den ærede Minister var overrasket over Modstanden mod Kapitalskatten; den ærede Minister var overrasket over, at naar man nu saa længe fra dette Tings Side har forlangt en Kapitalskat, og der saa kommer Forslag om en Kapitalskat, man saa ikke vil have den, men straks kommer og siger: Det ville Kapitalisterne ikke finde sig i. Saaledes er Forholdet jo slet ikke. Vi vilde have ikke blot en Kapitalskat, men en Formueskat af det hele, og vi have jo stillet Forslag til en saadan, og vi sige ikke om Landstingets Forslag, at Kapitalisterne ikke vilde finde sig i det — tværtimod, jeg føler mig overbevist om, at Kapitalisterne ville 10 Gange hellere finde sig i Landstingets Forslag end i vort Forslag. Men det, vi sige, er, at Landstingets Forslag ere saaledes beskafne, at Kapitalisterne kunne smutte uden om Skatten, hvilket de ikke ved vort Forslag kunne uden ved Anvendelse af Svig. Det er jo to ganske forskellige Ting.

Den ærede Minister fandt, at det ikke kunde blive saa farligt med det Fradrag, som blev gjort i Kreditforeningsobligationer, det vilde de udenlandske Kapitalister saamænd ikke bryde sig noget om; naar Skatten lægges ligelig paa al Kapital, gør det ikke noget, sagde den ærede Minister. Men den ærede Minister glemmer i samme Aandedræt, at det er netop det, som ikke sker. Det kan maaske siges at finde Sted — meget mangelfuldt, ganske vist — med den Kapital, som er nødt til at blive her i Landet, men paa ingen Maade med den Kapital, som befinder sig i Udlandet, thi den ærede Minister evner jo ikke paa al

den Kapital, ogsaa uden for danske Papi-rer, som findes i Udlandet, at lægge en ligelig Skat. Naar den ærede Minister henviste til, at ved Konverteringen ned-satte man Renten med $\frac{1}{8}$, og det gjorde ikke noget, saa glemmer den ærede Mini-ster fuldstændig, at man ikke nedsatte Renten for Obligationsejerne, men sagde til dem: Enten kunne I faa Eders Penge eller ogsaa en lavere Rente plus en Kon-verteringspræmie, og naar de udenlandske Obligationsejere da i store Maader modtog de ny Obligationer, saa var det jo slet ikke, fordi de ny Obligationer vare lige saa meget værd, som 4 pCt.'s Obligationer vare eller havde været værd, men af den ganske simple Grund, at alle andre Obligationer i Udlandet enten allerede vare eller omtrent paa samme Tid bleve kon-verterede til $3\frac{1}{2}$ pCt.'s Rente. Af fakti-ske Grunde stillede det sig altsaa saale-des, at hvis en Kapitalist valgte at tage sine Penge og vilde have sikre Obligationer, kunde han intetsteds gaa hen og faa Obligationer, der vare lige saa sikre og gave en højere Rente end den, de danske Obligationer i Fremtiden kom til at give.

Jeg maa her indskyde en Bemærking. Den ærede Finansminister opholdt sig over, at Salgsværdien jo ogsaa i Kom-missionens Forslag var lagt til Grund ved Beregningen af Formueskatten. Ja, det var den, men det er jo noget himmelvidt forskelligt fra, at Salgsværdien bliver lagt til Grund for Beregningen af Ejendoms-skylden. Efter Kommissionens Forslag drejede det sig om $\frac{1}{2}$ pro mille, hvoraf de $\frac{4}{5}$ gaa tilbage til Kommunerne. Der spiller det altsaa slet ingen Rolle, om man tager Salgsprisen eller for nogle Ejen-domme en noget mindre Pris, særlig under Hensyn til, at ved Beregningen af den halve pro mille vil jo Prioritetsgælden være af fradrag. Ganske anderledes stiller det sig derimod efter Landstingets Forslag, hvor Prioritetsgælden ikke skal fradrages, og hvor der af hele Ejendommens Værdi skal beregnes ikke $\frac{1}{2}$, men 6 à 7 pro mille.

Den ærede Minister var fremdeles, hvad jeg ikke et Øjeblik har tvivlet om, en Modstander af den stigende Skala, som han fandt vilkaarlig. Den ærede Minister sammenlignede den med, at man vilde for-lange større Betaling for Æg, Smør og Ost af en rig Mand end af en mindre rig Mand. Det synes mig, at denne Sammen-ligning ikke fører til den ærede Ministers Skatteforslag, men at den konsekvent